

и скрита чака въ облацитѣ денемъ
сеитбата ѝ да даде реколта.

Да видятъ „дами“, що смѣха не губятъ,
защото никога не сж го имали.

Да видятъ, че небето е безцвѣтно,
че женскитѣ уста вонятъ на вино,
че вечеръ по безлюднитѣ кюшета
бездомницитѣ въвъ шпалиръ заспиватъ.

Да видятъ, да почувстватъ и да млъкнатъ.

Да млъкнатъ, о, завинаги, завинаги.

Сега земята не е бална зала, —
словеснитѣ конфети сж ненуждни,
ненуждни сж игриви серпантини.

Сега се пише съсъ слова-юмруци,
съсъ думи, що убиватъ и премазватъ,
що късатъ мантии и цвѣтни дрипи.

По дяволитѣ, свѣтло-сини праздници
и пишущи машини за звездитѣ !